

CÍLOVÁ STANICE

Tereza Kučerová

*Vždy k ránu, když tvé kroky zazní v mé hlavě,
lačním po ujištění, po dobré zprávě,
po slibu,
polibku,
pravdě.*

Výhled z okna rychlíku vyšší kvality ho jako vždy ukolébal do hlubokého zamyšlení. Na svižně ubíhající krajině je zkrátka něco hypnotického. Něco, co člověka odvane do dalekých sfér. Do světů, kde je vše jiné – lepší, šťastnější, bezstarostnější.

Nebyl šťastný člověk. Ni bezstarostný. Jeho nejnovější básnická sbírka se prodávala vyloženě mizerně, osobní život se mu hroutil před očima. Ne že by to bylo vidět. Průvodčí, který mu před okamžikem procvakl jízdenku, v něm viděl čistě obyčejného znuřeného cestujícího.

*V tichém okamžiku,
mezi záblesky ohně,
krouží kolem nás Smrt,
jde si pro mě.*

Ta žena si přisedla v polovině cesty. Ne zhruba, víceméně, či přibližně. Přesně v polovině cesty. Usmívala se se stejnou přirozeností, s jakou dýchala. Její hlas byl hebký, něžný, ale zároveň plný sebevědomí. Ačkoliv, těžko soudit z pouhých tří slov.

„Je zde volno?“

To a nic víc. Pociťl nejasnou touhu položit jí nějakou otázku, donutit ji znovu promluvit. Ale neudělal to. Omezil svoji odpověď na strohé kývnutí, načež se znovu zadíval z okna. Touhu vystřídalo roztrpčení.

*Nevyřčený šepot,
co nikdy nedolehl k tvým uším.*

Kde se stala chyba?

Nemám zdání.

Pouze tuším.

V rukou žmoulal dopis. Nevědomky. Zase a znovu ohýbal rožky, aby je následně se skelným pohledem upřeným z okna uhladil. Těžko říct, co se mu doopravdy honilo hlavou. Možná výčitky svědomí, možná pocit úlevy. Obava? Snad. Strach? Za svůj život poznal strach natolik, že pro něj byl více přítelem než protivníkem. Stal se jeho součástí. Něčím tak samozřejmým, jako je horká tepající krev.

Přežil válku. Neustávající pocit nejistoty. Věděl, jaké to je nevědět.

Nyní věděl.

Důvěra.

Koleduje si o potíže.

Zrada.

Stojí za ten okamžik ve stavu beztlíže?

Láska.

Tehdy je člověku nejlehčeji, leč nejtíže.

Vystoupila po dlouhých hodinách mlčení. Se stále stejně přirozeným hřejivým úsměvem a se slovy rozloučení, co ho pohladily po unavené tváři. Zavřel oči. Nadechl se. Procítil ten dotek celým svým tělem. Nechal ho prostoupit zašedlou kůží a dotknout se zmatku, který panoval uvnitř.

Stačil okamžik. Zlomek vteřiny. Usmál se. Slabě.

Vlak pokračoval do poslední, cílové stanice.